

Чудилъ се какво да мисли царътъ — лъже ли го, правъ ли е овчарътъ. Най-подиръ къмъ тъмнитѣ гори тръгналъ царътъ самъ да провѣри. Старецътъ му мѣстото посочилъ. Три дни тамъ войницитѣ копали. Най-подиръ открили пещерата. Впуснали се вжтрѣ. Що да видятъ? Купища жълтици и богатства, струпани безъ брой. Радостенъ тогазъ изви-калъ той:

— Старче, влѣзъ въвъ пещерата. Искамъ да те надаря богато. Слагай тука въ тѣзъ везни широки. Отмѣри си ти самичкъ злато.

Старецътъ се навелъ къмъ земята, взелъ две зърна и ги пусналъ леко въвъ везната. Усмихналъ се и рекълъ на царя:

— Колкото тѣзъ дветѣ зърна тегнатъ, толкова ми злато отмѣрете.